

December 19-én egy emberi jogi szervezet képviselői meglátogatták a sheikpurai női börtönben raboskodó, ötgyermekes anyát, akinek a sorsáról még mindig nem döntött a pakisztáni legfelsőbb bíróság.

December 19-én egy emberi jogi szervezet képviselői meglátogatták a sheikpurai női börtönben raboskodó, ötgyermekes anyát, akinek a sorsáról még mindig nem döntött a pakisztáni legfelsőbb bíróság.

A nők jogi védelméért tevékenykedő Nemzetközi Masihi Alapítvány elnevezésű civil szervezet karácsony előtti látogatása alkalmával az AsiaNews munkatársa is találkozott, és beszélt a 2010 novemberében [káromlásért halálra ítélt](#) Asia Bibivel.

A magánzárkában raboskodó, koránál jóval fáradtabbnak és öregebbnek tűnő 46 éves asszony nagyon törékeny, gyenge, alig tud lábra állni. Két ór kísérte a beszélgetőszobába, ahol 2 óra 20 percig beszélgettünk – írja az ázsiai katolikus hírügynökség tudósítója. Asia Bibi végig zavartnak tűnt, szeme jobbra-balra járt, hangulata a hallgatástól a síráson át a nevetésig váltakozott. Az első tíz percben nem tudta igazán eldönteni, barátok vagyunk-e, vagy ellenségek. Hangja gyenge volt; amikor a börtönőr megjelent, elhallgatott. A kérdésre, hogy hogyan bánnak vele, konok hallgatással válaszolt, és a távolba nézett, mintha nem is hallotta volna.

Reményeiről és várakozásairól Asia Bibi azt mondta: nem tudja, mi fog történni. „Továbbra is imádkozom és böjtölök a családomért. Egész lényemmel arra vágyom, hogy velük lehessenek. Szeretném megölelni a lányaimat. És még mindig nem adtam fel a reményt, hogy valamikor kiszabadulok.” A pakisztáni keresztényeknek és mindazoknak, akik a világ minden részén imádkoznak érte, azt üzent: „Kérem, imádkozzanak továbbra is, hogy hazatérhessek a családomhoz. Mérföldetlenül hálás vagyok az imákért.”

A kérdésre, hogy van-e olyan nap, ami megtöri a börtönélet monotóniáját, Asia elmondta: teljesen elvesztette az ünnep érzését; egyetlen napot ismer, gyűlöl és nem felejt: június 9-ét, a letartóztatása napját. „Legnagyobb ellenségemnek se kívánnám, hogy elszenvedje, amit azóta ki kellett állnom. Borzalmas volt. Azóta nem érzékelem az időt. A börtönben az ember nem érzi a napok, hónapok múlását. Írni-olvasni nem tudok, a börtönben nem kapok engedményeket, az egyetlen dolog, amit tehetek, hogy részt veszek a vasárnapi iskola óráin.”

Asia megvallotta, eleinte nem tudott megbocsátani azoknak, akik börtönbe juttatták. „Dühös voltam, azon gondolkodtam, hogyan állok majd bosszút, amiért elszakítottak a családomtól. De keresztény vagyok, és a vallásom megtanított, mekkora érték a megbocsátás. Ezért imádkozni és böjtölni kezdtem, és talán furcsán hangzik, de észrevettem, hogy megbocsátottam azoknak, akik megvádoltak káromlással.”

A pakisztáni keresztények helyzetére vonatkozó kérdésnél Asia arca elsötétült, és halkán mondta: „Mennyi testvéremet vádolják ártatlanul... mennyi testvéremet fogják még meghurcolni, bántalmazni, koncepciók perekben elítélni, akár csak engem!”

A találkozó végén, amikor rájött, hogy barátai elmennek, Asia Bibi rémülten, elvékonyodó hangon kérdezgette: „Mikor jönnek megint meglátogatni? Most mit fognak tenni? Mikor engednek szabadon...?”

Magyar Kurír